

[Duetoft]

bolig, bliver tabt, dels fordi der ikke er nogen hjælp, dels fordi ansvaret er fordelt, og disse flere hundrede tilfælde, det drejer sig om i Københavns Amt, er nogle af dem, vi møder på gaderne i København; jeg vil godt bede om, at man overvejer strukturændringer!

Jeg er enig i det andet – også den diskussion, som fru Lone Dybkjær lagde op til, er bestemt meget vigtig, men jeg mener, at vi herfra er nødt til at sige, at vores offentlige system ikke nødvendigvis er skruet så godt sammen, at det kan løse disse problemer. Og lad os så tage slagmålet med både amter og kommuner – hvis vi tør!

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg synes, at det, hr. Duetoft fra CD lige har sagt, ligesom er med til at fastholde, hvad det er, vi diskuterer i dag, nemlig at det drejer sig om mennesker, om skæbner, som vi nogle gange læser om i aviserne, nogle gange har som naboer og nogle gange kender fra vores egen familie, og det tror jeg har været udgangspunktet for alle både tidligere og i diskussionen i dag, ligesom det også vil være det fremover.

Derfor er det selvfølgelig også udgangspunktet for de fattigdomsmidler eller PUF-midler, som vi kalder dem nu om dage, der gives til de frivillige organisationer, så de får nogle muligheder for at gøre et konkret stykke arbejde.

En af de ting, der naturligvis skal sættes fokus på, er det, som fru Lone Dybkjær fra Det Radikale Venstre var inde på, nemlig det ændrede familiemønster, den anden måde, tingene foregår på i hjemmet. Det er måske problemet, at far og mor er på arbejde, eller i nogle tilfælde, at far og mor ikke er på arbejde. Derfor hilser jeg også den diskussion, vi har fået om det frivillige arbejde og de ting, som man kan gøre bedst ved frivilligt arbejde, velkommen, fordi det mange gange udføres af mennesker, der har tingene inde på livet, men jeg er også i bund og grund enig, når fru Inger Stilling Pedersen fra Kristeligt Folkeparti siger, at vi ikke må tabe af syne, at det er det offentlige ansvar, hvordan det går mennesker i dette land; jeg ved godt, at vi hver for sig har et ansvar for vores eget liv, og at vi virkelig er på herrens mark, hvis vi bare løser tingene over på andre eller siger, at nu skal de frivillige klare det.

Så jeg tror også, og det fremgik jo også af de sidste indlæg, at det er vigtigt, at vi ved denne debat får startet en diskussion af, at det ikke er alle rutiner i det offentlige, der er lige nemme at have med at gøre, og at det ikke er alle samspil mellem kommune, amt og stat, som virker lige hensigtsmæssige. Det kan vi herinde, som har fornøjelse af at strukturere ting, læse og finde ud af meget, godt se, men de mennesker, vi i dag snakker om, løber mange gange sur i den jungle af ordninger, der findes, så det er jeg glad for at vi også har fået diskuteret.

(Kort bemærkning).

Duetoft (CD):

Jeg er selvfølgelig meget enig med fru Jytte Hilden i det sidste indlæg – jeg så også, at fru Jytte Hilden nogle gange kiggede ned på mig, og det var jeg selvfølgelig glad for – men jeg hørte ikke rigtig svaret. Jeg vil godt spørge, om Socialdemokratiet – jeg spurgte ministeren, men jeg vil gerne udvide det til Socialdemokratiet – er indstillet på at se på ansvarsplaceringen mellem amter og kommuner, således at man får samlet et fælles ansvar for disse ting, så man er fri for at spille bold mellem den ene og den anden. Jeg har altså 10 gange under debatten i dag hørt påstanden om, at vi skal have amter, kommuner og stat til at spille bedre sammen – jamen det hørte jeg også for et år siden, det har jeg hørt i amtsrådet hver 14. dag nu i 2-3 år, og kommer man ud til en debat, sidder læger, socialarbejdere og alle mulige andre og siger, at vi skal have systemerne til at fungere bedre sammen, og der sker ikke en kæft! Der vil kun ske noget, hvis man ansvarsmæssigt får samlet tingene, for ellers kan det ikke lade sig gøre. Vi må herindefra sige, at et menneske, der er inde i vores system, ikke må kunne stå i en situation, hvor det bliver udskrevet til ingenting, og at det er den udskrivende parts ansvar, at der derefter sker noget, der er fornuftigt. Hvis vi ikke lovgivningsmæssigt tilkendegiver det, sker der altså ikke noget.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Mit svar til hr. Duetoft skal være et klart ja! Selvfølgelig er vi også parat til at diskutere, hvordan socialpolitikken kan køre bedst muligt. Vi fik en bistandslov i 1976, og det var me-